

de ikke have den Afgang som Menighederne der til at slutte sig til andre af dem valgte Præster. Naar Lovforslaget indskrænkes til at gjælde alene for Sognepræste-Embederne, bliver dets § 7 overflødig, og derfor er der ved Nr. 18 stillet Forslag om, at den udgaar.

Ændringsforslaget 5, der er stillet af det hele Udvalg, gaar ud paa at give de Samme Valgret, som det i Loven af 15de Mai 1868 er tilladt at danne Valgmenigheder, kun at Bestemmelserne her ere givne noget fyldigere, og den selvstændige Stilling stillet lige med den egne Husstand. Det forekommer Udvalget, at der ikke i dette Forhold er Grund til at negte Kvinderne en Valgret, som man har indrømmet Mændene, saa meget mindre som der allerede findes en Lovregel for et lignende Tilfælde. Dog har man ikke troet at burde indrømme Kvinderne Afgang til at blive satte ind i Udvalget og har derfor beholdt Ordet „Mænd“ i § 4 uden nogen Tilføining.

Ændringsforslagene 6, 7, 8, og 13 staa i Forbindelse med dem under 14 og 15, saaledes at 6, og 13 svare til begge disse, men 7 til Forslaget om at lade de tre Kandidater anbefales efter Forholdstal, og 8 til det om at lade det ske ved de tre Fjerdedele af Udvalgets Medlemstal.

Ændringsforslagene 11 og 12 bestemme Antallet af de Ansøgninger, der skulle sendes til Menigheden saaledes, at Ministeren kan henlægge indtil en Trediedel af de indkomne beretigede (medens Lovforslaget gaar til Halvdelen), og at Antallet derved ikke maa bringes ned under 9. Naar Flertallet har troet, at Henlæggelsen kunde indskrænkes til en Trediedel istedetfor til en Halvdel, har det navnlig havt for Øie, at Ansøgningernes Antal ved Indførelsen saavel af Menigheds-Valg som af en mere ligelig Lønning for alle Kald med Uderstillæg uden al Tvivl vil aftage meget betydligt. Er der til et Embede ikke flere Ansøgere end 9, finder Flertallet, der for dette Punkts Vedkommende er forøget med Gad, at man uden Frygt kan overlade Menighedsudvalget at tage ethvert fornødent Hensyn.

Et Mindretal (Albertsen, Bontolke og C.

Udvalgenes Betænkninger. Ordl. Saml. 1870—71.

Sensen) formener, at den Grundsætning, hvorpaa Lovforslaget hviler, nemlig, at Menigheden bør have Indflydelse paa, af hvem og hvorledes den præstelige Gjerning udøves, blot bliver halvt gennemført, naar man kun vil tilstaa Menigheden Delagtighed i Præstens Bestikkelse, men derimod ikke i hans Afskedigelse. Det viser sig neppe saa sjældent, at en Præst kan være aldeles uskicket til at vælge sit Kald, uden at Regjeringen dog finder fornøden Anledning til at afskedige ham, selv om Menigheden nok saa begrundet udtaler Ønsket derom. Under saadanne Forhold tror Mindretallet, at det vilde have en stor og gunstig Betydning, om der indenfor en saadan Begrænsning, som sikrede mod overlede Beslutninger, fremkaldte ved maasse forbigaaende Stemninger, gaves Menigheden en Ret til at faa dens Præst fjernet, og man har derfor tilladt sig i denne Retning at stille nedenstaaende Forslag under Nr. 17. De øvrige Medlemmer af Udvalget have ikke kunnet slutte sig hertil, idet et saadant Forslag efter deres Mening i hvert Fald mere maatte egne sig for en særskilt Lov, da dets Indhold er væsentlig forskjelligt fra det foreliggende Lovforslags. Naar Kirkestyrelsen ikke af egen Drift imødeskommer grundede Klager over en Præsts Virksomhed ved at) fjerne ham derfra, har Menigheden gennem den allerede gjældende Lovgivning om Løsning af Sognebaandet og Oprettelsen af Valgmenigheder Midler til alvorlig at minde Kirkestyrelsen om dens Pligt.

Endelig har Udvalgets Flertal (ved Nr. 19) troet, at der, samtidig med at Færøerne undtages fra denne Lovs Gode, dog burde gives dem et bestemt Løfte om, at de skulde faa Del i dem, saarant det var muligt at bestemme de Lempelser, der burde finde Sted ifølge de derværende eiendommelige Forhold. Det er kun lidet usikkert, at nogen Del af Riget i væsentlige Frihedsgoder holdes udenfor det øvrige Riges Udvikling. Nagtet Gad deler denne Betragtning, anser han det dog for ugjærligt, paa Grund af de stedlige Forhold, at udvide denne Lov til Færøerne.